

Sygn. akt II KO 85/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

w sprawie **G. G.**

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

zawartego w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K (...)

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

p o s t a n o w i ł:

uwzględnić wniosek i na podstawie art. 37 k.p.k. sprawę Sądu Rejonowego w Ł., sygn. akt IV K (...), przeciwko oskarżonemu G. G., przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy w Ł. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie, w trybie art. 37 k.p.k., sprawy oskarżonego G. G. innemu sądowi równorzędnemu, motywując to faktem, iż oskarżonym w sprawie jest wieloletni sędzia Sądu Rejonowego w Ł. orzekający w IV Wydziale Karnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje;

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 k.p.k. powodem przekazania sprawy przez Sąd Najwyższy innemu sądowi równorzędnemu może być **tylko dobro wymiaru sprawiedliwości**. Jest to przesłanka o charakterze ogólnym i wybitnie ocennym. Pamiętać przy tym trzeba, że mało restrykcyjna wykładnia instytucji z art. 37 k.p.k. mogłaby prowadzić do osłabienia zaufania do niezależności poszczególnych sądów oraz ich zdolności

do bezstronnego wymierzania sprawiedliwości. W orzeczeniu Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1920 r. (akta Nr 10/1920), znajdujemy trafne stwierdzenie, cyt. „, przenoszenie spraw do innego okręgu jest zarządzeniem sądowym wyjątkowym i tylko przeto do wyjątkowych nadających się wypadków, stosowanie więc jego bez koniecznej potrzeby nie licowałoby z istotną wolą ustawy, a zarazem podkopywałoby powagę sądów, zasady ogólne prawa i porządku publicznego.”

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie przyjmuje, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu **mogą uzasadniać powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny** (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2001 r., sygn. akt IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58, z dnia 13 lipca 1995 r., sygn. akt III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68). Dobro wymiaru sprawiedliwości może także uzasadniać uruchomienie trybu, określonego w art. 37 k.p.k., wtedy, **gdy w następstwie konkretnych okoliczności może powstać w społecznym odbiorze przekonanie (nawet błędne), że sprawa nie zostanie bezstronnie rozpoznana** (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 stycznia 2001 r., sygn. akt III KO 105/00., z dnia 12 lutego 2002 r., sygn. V KO 3/02). Wyróżnić można zatem dwie zasadnicze grupy ujemnych następstw w odniesieniu do sfery bezstronności sędziowskiej, które *in concreto* mogą przemawiać za przyjęciem, iż dobro wymiaru sprawiedliwości może doznać uszczerbku przez rozpoznanie sprawy przez sąd zgodnie z zasadą właściwości miejscowej: 1) odnoszące się do „wewnętrznej” sfery sędziowskiej bezstronności, tj. zdolności konkretnego sądu do obiektywnego rozpoznania sprawy oraz 2) negatywne następstwa odnoszące się do zewnętrznej sfery bezstronności sędziowskiej, tj. postrzegania sądu jako bezstronnego przez opinię publiczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2003 r. sygn. akt IV KO 61/02).

Mając na względzie tak rozumiane pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości o jakim mowa w art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy uznał, iż okoliczności przedstawione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. mogą powodować powstanie

w odbiorze społecznym przekonania o braku warunków do bezstronnego rozpoznania niniejszej sprawy przez ten Sąd Rejonowy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.